

— og ofte den svagt stillede borgers — retsstilling i sociallovgivningsmæssig sammenhæng er en opgave af udpræget juridisk karakter, og det kan i betragtning heraf i virkeligheden give anledning til undren, at jurister ikke i større omfang, end tilfældet er, har vundet indpas i den sociale sektor af den offentlige forvaltning.“

Fremskridtspartiet vender sig med afsky mod dette skræmmebillede. Lovgivningen bør i løbet af nogle få år ændres derhen, at de 600 bliver reduceret til et encifret tal.

Til nr. 12.

Dels for at lette sagspresset mod den sociale ankestyrelse, dels fordi ankestyrelsen efter sin arbejdsform og sammensætning må anses mindre egnet til at bedømme de lokale sociale myndigheders valg af anbringelsessted for en person, der har behov for ophold uden for eget hjem i dagtimerne eller hele døgnet, foreslås det at lade behandlingen af spørgsmål i forbindelse med sådanne anbringelser slutte i amsankenævnet. Der sker ikke herved nogen ændring i klage-reglerne vedrørende hjælpeforanstaltninger uden samtykke fra forældremyndighedens indehaver. Efter disse regler — forslaget §§ 127 og 128 — kan det sociale udvalgs beslutninger indbringes direkte for den sociale ankestyrelse.

Til nr. 14.

Formuleringen er strammet noget for at mindske myndighedssløseriet med skatteyderpenge. Derudover er der sat en stopper for, at socialvæsenets medarbejdere uden videre kan kræve, at naboer m.fl. tvinges til at udtale sig om socialsager.

Til nr. 15-17.

Regler vedrørende konflikten mellem at være stikker og hjælpe socialvæsenet bør fastsættes af lovgivningsmagten og bør ikke være generelt kriminaliserende.

Til nr. 18.

Ændringsforslaget hviler på de under 2 og 15-17 anførte tankegange. Hvis erfaringerne bliver så gode som forventet, vil borgerlig straffelov § 215 i løbet af nogle år kunne ophæves.

Til nr. 19-21.

Både i og uden for folketingsgruppen har fremskridtsfolk drøftet, hvorvidt den, der har fået socialhjælp, skal betale det modtagne tilbage. Afvejningen har ført til følgende:

I. En række ydelser falder helt uden for den sociale bistandslov. Her er der — bortset fra uddannelsesstøtten — enighed om, at der ikke skal være tilbagebetalingspligt. Eksempler: Folke- og invalidepension, sygehusophold. Anden sygesikring, undervisning i den offentlige skole.

II. Når de sociale sikringsvagter er indført, får de uhindret af lovregler adgang til at afgøre, i hvilket omfang og på hvilke vilkår tilbagebetaling skal ske.

III. Så længe vi endnu har den firkantede bureaukratiske sociale bistandslov, er der mellem alle parter enighed om, at der må lovregler til, som i visse tilfælde foreskriver tilbagebetaling, i andre ikke.

A. I følgende tilfælde har der i fremskridtsdebatten været enighed om, at der ikke bliver tale om tilbagebetaling:

1. Forsørgelse i hjemmet af handicappet, som omhandles i lovforslagets § 48.
2. Institutionsophold som pleje- og børnehjem, §§ 79 og 96.
3. Fribefordring med offentlige transportmidler, § 61.
4. Enhver lovgiver må bøje sig for sætningen om, at man ikke kan plukke hår af en skaldet. I erkendelse heraf vil langt de fleste sociale bistandsydelser ikke blive tilbagebetalt.
5. At have tilbagebetalingskrav svævende over hovedet må helst ikke afskære folk fra at sørge for sig selv. Man må derfor være ret large med, hvad folk kan tjene uden at skulle betale tilbage.
6. Vi vil ikke have bureaukratiske kontrol- og inkassoapparaturer med en masse uerholdelige eller reelt underskudsgivende sager. Derfor må vi se i øjnene, at der vil smutte adskillige tilfælde, hvor tilbagebetaling kunne være gennemført.
7. En kort forældelsesfrist — tre år — vil være rimelig på området.

B. Tilbagebetalingskrav bør opstå, hvor socialbistand er ydet med urette, navnlig fordi modtageren har givet urigtige oplysninger eller fortiet afgørende forhold.